

Ta drugi stavek (meri sicer) na izjemne primere kaznivih dejanj, kar pa ne zmanjša njegove teže, saj je smrtna kazen že od začetka pravno urejenih družb predvidena prav za izjemna dejanja. Zato je drugi stavek direktna negacija prvega, ki poudarja nedotakljivost človeškega življenja. Poleg tega se izkaže, če pogledamo v naš kazenski zakonik, da ta dejanja niso tako "izjemna", saj smrtno kazen (poleg drugih kazenskih sankcij) predpisuje kar več kot 40 členov kazenskega zakonika.

Privrženci smrtne kazni bi v zvezi z nedotakljivostjo človeškega življenja morda ugovarjali, da je obsojenec na smrt že sam (praviloma) prekršil ta etični imperativ s tem, da je ubil oziroma ubijal. To sicer drži, vendar takšen ugovor spregleda bistveno razliko med zločinom (naj bo še tako strašen in nečloveški) in smrtno kaznijo kot družbeno (oz. državno, pravno, "v imenu ljudstva") sankcioniranim umorom.

V zvezi s t.i. krvnimi delikti in drugimi kaznivimi dejanji, zavrženju katerih so storilci obsojeni na smrt, pri odmeri kazni ne more veljati načelo smrt za smrt, kajti smrt ni noben ekvivalent, temveč je zame kot človeka-posameznika vselej le moja, nepreklicna.

S smrtjo - torej z življenjem, ki ga smrt izniči - ne sme in ne more razpolagati nihče, niti država (ali družba ali "ljudstvo"). Kdor si lasti legitimnost razpolaganja z življenjem drugega, z drugim življenjem, zagreši zločin - in zakaj naj bi bila država (ali katerikoli družbeni subjekt) pri tem izvzeta?

Nekateri zagovorniki smrtne kazni pojmujejo smrtno kazen kot etično kategorijo v smislu znane Anaksimandrove sentence, da "stvari druga drugi plačujejo kazen in poravnajo za krivdo po redu Časa". Za stvari to že morda velja, toda človeško življenje, človekova smrt ni stvar, ki bi bila lahko podvržena družbeni menjavi. Pojmovanje kazni kot ekvivalenta, kot "poravnave" je mogoče zagovarjati n.pr. pri kraji, korupciji, lastenju tujega premoženja itd. Mogoče, pravim - ker o tem s pravnega stališča premalo vem. Kot filozofu pa mi je jasno,